

Arrest

nr. 211 108 van 17 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN WALLE
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 25 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN CUTSEM *loco* advocaat H. VAN WALLE en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweerde de Eritrese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Sheshebit, zoba Gash Barka, waar u tot aan uw vertrek uit uw land van herkomst op 16.08.2015 woonde.

U ging niet naar school. Omdat uw vader ziek was, uw jongste broer verlamd was en uw oudste broer verdween na zijn verblijf in Sawa, was u samen met uw moeder verantwoordelijk voor het gezin en was u vooral bezig met uw activiteiten als herder. U spendeerde het meeste van uw tijd in de bossen en op het platteland in de omgeving van Sheshebit.

Op 13.08.2015 brachten soldaten een oproepingsbrief naar uw moeder waarin stond dat u naar Sawa moest om u militairentraining te doen. Toen u twee dagen later thuis kwam vanuit de bossen, bracht uw moeder u hiervan op de hoogte. Diezelfde nacht verliet u Sheshebit en ging u te voet naar Ethiopië. U verbleef drie maanden in Hitsats, een vluchtelingenkamp in Ethiopië. Daarna reisde u met een smokkelaar naar Soedan. U bleef ongeveer twee maanden in Khartoum, Soedan en reisde op 19 januari 2016 verder naar Libië. U werd in Libië een jaar vastgehouden. Omdat u uw reis niet kon betalen, stuurde de smokkelaar u uiteindelijk op 23 mei 2017, gratis, naar Italië. U werd met relocatie naar België gebracht op 21.09.2017 en u diende diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Geneefse Vluchtelingenconventie, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u niet naar Eritrea kan terugkeren omdat u zal worden opgesloten worden omdat u uw nationale dienst niet deed (notities CGVS 1, p. 25), maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Er dient te worden vastgesteld dat uw, door u geopperde Eritrese herkomst en nationaliteit, geenszins geloofwaardig, noch aannemelijk bevonden worden. U slaagde er immers niet in via uw verklaringen aannemelijk te maken werkelijk vanaf uw geboorte tot aan uw vertrek uit uw beweerd land van herkomst, op 16 augustus 2015, in Sheshebit te hebben gewoond.

U verklaarde dat u herder was en dat u gedurende langere periodes (tien dagen tot een maand) met uw dieren buiten het dorp, naar de bossen, ging (zie notities CGVS 1, p. 7). Er dient echter te worden opgemerkt dat u uiterst onwetend bent over de aanwezigheid van landmijnen in uw beweerd regio van herkomst Sheshebit, een belangrijk aspect in de leefwereld van de inwoners en herders in de grensgebieden (waar ook Sheshebit gelegen is).

Er werd u gevraagd of er plaatsen waren waar u niet mocht gaan of waar u beter niet kon komen met de dieren. U antwoordde dat de soldaten jullie soms verboden om richting Ethiopië te gaan. Wanneer u gevraagd werd of er ooit incidenten waren die een effect hadden op de dieren, zoals ontploffingen of met soldaten, ontkende u dat (zie notities CGVS 2, p. 8). Er werd u vervolgens gevraagd of er mijnen liggen in de omgeving, waarop u antwoordde dat u er geen zag. Er werd u gevraagd of u ooit hoorde over incidenten met mijnen, waarop u verklaarde er niet van gehoord te hebben (zie notities CGVS 2, p. 8) Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de regio Gash Barka door het grensconflict in 1998, 1999 en 2000 bezaaid was met landmijnen. Wanneer u geconfronteerd werd met deze informatie en gevraagd werd of u ooit hoorde over incidenten met mijnen, verklaarde u –weinig concreet- dat er misschien zijn, dat u nooit hoorde over ontploffingen maar dat er waarschijnlijk wel zijn aangezien de grens daar is (zie notities CGVS 2, p. 8). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat vooral de regio rond Shilalo (en dus ook Sheshebit) de meest getroffen regio was op vlak van landmijnen. Een bron spreekt zelfs over het 'Sheshebit-mijnenveld'. Uit informatie blijkt verder dat in 2001 in de grensregio 161 mensen omkwamen door de achtergebleven landmijnen. Het aantal slachtoffers steeg wanneer grote aantallen ontheemden uit de tijdelijke vluchtelingenkampen terugkeerden naar hun dorp (zie administratief dossier). Wanneer u gevraagd werd of mensen ooit iets probeerden te doen aan die landmijnen, verklaarde u dat u het niet weet (zie notities CGVS 2, p. 8). Uit info blijkt echter dat er tot 2007 verscheidene ontminingsacties werden opgezet in de grensgebieden zoals onder andere in Sheshebit, Shilalo, de weg van Sheshebit naar Shilalo, Adi Hakin, Enda Gabre en May Kokah (dorpen in de nabije omgeving van Sheshebit). Uit informatie blijkt overigens dat de meest getroffen populatie kinderen, herders en landbouwers zijn (zie administratief dossier).

Het is erg merkwaardig dat u geen weet heeft van de talrijke aanwezigheid van landmijnen in uw beweerd regio van herkomst. De meest risicovolle regio's zijn vooral degene waar mensen hun dieren laten grazen en waar de landbouwgronden gelegen zijn en het heeft bovendien een invloed op de wegen en de watervoorzieningen (zie administratief dossier). De aanwezigheid van deze mijnen heeft dan ook een enorme impact op het dagelijks leven van de inwoners van de dorpen in de grensgebieden, en dus zeker ook op u als lokale herder.

U verklaarde immers reeds als kind in Sheshebit te hebben gewoond en uw ouders te hebben geholpen bij het hoeden van de dieren en het bewerken van de landbouwgronden (zie notities CGVS 1, p. 5). Uit bovenstaande bleek dat in uw kindertijd (voor 2005) de regio bezaaid was met mijnen en er een groot gevaar dreigde voor de populatie, met name kinderen, herders en landbouwers. Hierdoor kan van u verwacht worden dat u op de hoogte bent van de talrijke aanwezigheid van landmijnen. Ook de grote ontmijningsacties die tot 2007 plaatsvonden in uw beweerde regio van herkomst, zou u als inwoner van Sheshebit ongetwijfeld opgemerkt moeten hebben. Verder kan ook van u, als herder, verwacht worden dat u, hoewel het grootste deel van de mijnen reeds verwijderd waren, zich bewust bent van het nog steeds bestaande risico op landmijnen in de regio. Aangezien u het meeste van uw tijd doorbracht in de bossen in de regio rond Sheshebit, en dus aan de grens met Ethiopië, is het vreemd dat u nooit hoorde over landmijnen. Voor een herder is het immers –letterlijk- van levensbelang dat u weet welke regio's u moest vermijden en dat u zich ervan bewust was dat er een risico was op landmijnen. **Uit bovenstaande blijkt dat u niet op de hoogte bent van een belangrijk aspect dat direct betrekking heeft op uw persoonlijke leefwereld en –omgeving in Sheshebit (het dorp waar u geboren bent en opgroeide). Hierdoor maakt u uw herkomst uit Sheshebit niet geloofwaardig.**

U blijkt verder niet op de hoogte te zijn van het conflict tussen Eritrea en Ethiopië dat plaatsvond in uw beweerde regio van herkomst tussen 1998 en 2000.

Er werd u gevraagd of er na de onafhankelijkheidsstrijd (die eindigde in 1991) nog een conflict is geweest in Eritrea. U antwoordde daarop dat in 2012 de Ethiopische troepen Adi Teklai aanvielen (zie notities CGVS 1, p. 13). U werd later gevraagd of u iets weet over het grensconflict tussen Eritrea en Ethiopië, waarop u antwoordde 'ik weet niets' (zie notities CGVS 1, p.13). Er werd u ook in het tweede persoonlijk onderhoud gevraagd of Eritrea en Ethiopië nog vochten, waarop u antwoordde dat u dacht van niet. Ter bevestiging werd u gevraagd of u weet heeft van een conflict dat plaatsvond na uw geboorte, waarop u wederom antwoordde dat u het niet wist (zie notities CGVS 2, p. 12). Wanneer u daarop gevraagd werd of u Badme kent, verklaarde u vaag dat u het kende van het nieuws. Wanneer u gevraagd werd wat u erover hoorde, antwoordde u –nog steeds vaag- dat er een gevecht was (zie notities CGVS 1, p. 13). Er werd u, zowel bij het eerste als tweede persoonlijk onderhoud gevraagd of uw ouders er u nooit over vertelden, wat u ontkende (zie notities CGVS 1, p. 13 en notities CGVS 2, p. 12). Uit bovenstaande blijkt dat u geen weet heeft van het hevige conflict tussen Eritrea en Ethiopië dat plaatsvond in uw beweerde regio van herkomst tussen 1998 en 2000. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat in 1998 gevechten uitbraken in de regio Gash Barka om het dorp Badme (gelegen op zo'n 25 kilometer van Sheshebit). Het gevechtsfront bevond zich nabij Sheshebit. Zo'n negentienduizend strijders sneuvelden en vele burgers kwamen om het leven. Meer dan een miljoen mensen waren ten gevolge van de hevige gevechten ontheemd, voornamelijk mensen afkomstig uit de grensgebieden in de Gash Barka-regio, waar Sheshebit gelegen is. Alleen in Gash Barka waren er al er zo'n 45000 ontheemden (ofte 8900 gezinnen). U werd geconfronteerd met deze informatie. U antwoordde louter dat er niets is dat u weet, dat u niets weet over de geschiedenis en of er gevochten werd of niet (zie notities CGVS 1, p. 14 en notities CGVS 2, p. 12). Uw gehele onwetendheid betreffende het grensconflict in uw beweerde regio van herkomst is zeer merkwaardig en kan niet verklaard worden aan uw jonge leeftijd toen het grensconflict plaatsvond. Gezien de regio Sheshebit erg getroffen werd door het conflict door gevechten, met de onthoming van de bevolking tot gevolg, en u daar toen als baby met uw ouders woonde, kan verwacht worden dat u tenminste weet heeft van het conflict. Bovendien had het conflict ook na de beëindigen ervan nog steeds een impact op het leven van de bevolking van die regio. Van 2001 tot 2008 werd langs de duizend kilometer lange grens van Eritrea en Ethiopië (waar Sheshebit gelegen is) een 25 kilometer brede Temporary Security Zone opgezet waar 4200 VN-peacekeepers de wapenstilstand trachtten te waarborgen en ervoor zorgden dat ontheemden terug konden keren naar hun dorp. Voorts blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt, dat het leven van terugkerende ontheemden nog steeds erg beïnvloed werd door de gevolgen van het conflict aangezien hun eigendommen en landbouwgronden vernield waren door de gevechten. Alsook blijkt dat er ook na 2005 nog steeds een risico was dat het conflict opnieuw zou oplaaien. In 2011 werden er nog steeds projecten opgezet door hulporganisaties om de door de oorlog getroffen inwoners te helpen. Zo werden in Sheshebit acht watervoorzieningen gerepareerd door het Rode Kruis (zie administratief dossier). Daarnaast dient te worden opgemerkt dat uw ontbrekende kennis over het grensconflict in schril contrast staat met uw uitgebreide kennis betreffende de onafhankelijkheidsstrijd en dit terwijl die eerder dan het grensconflict plaatsvond, toen u nog niet eens geboren was (zie notities CGVS 1, p.12 en notities CGVS 2, p. 11-12). **Dat u, als inwoner van Sheshebit gedurende 18 jaar, nooit iets zou gehoord zou hebben over het grensconflict met Ethiopië, hoewel Sheshebit zelf in het grensgebied met Ethiopië ligt, is dan ook volledig ongeloofwaardig.**

Uit bovenstaande blijkt dat de grensoorlog tussen Eritrea en Ethiopië in 1998-2000, zowel tijdens als de jaren na de oorlog, een enorme impact had op het leven van de inwoners in de grensgebieden, en dus ook in Sheshebit. Aangezien u amper op de hoogte bent van het conflict en geen doorleefde verklaringen kan afleggen over de gevolgen van dit conflict op het leven van de inwoners in Sheshebit, wordt het niet aannemelijk geacht dat u werkelijk afkomstig bent uit Sheshebit.

Verder komt de reden waarom u uw beweerde dorp van afkomst – Sheshebit– en uw beweerde land van afkomst – Eritrea – verlaten zou hebben, niet doorleefd en dus niet geloofwaardig over.

Uw verklaringen over uw vrees om naar een militair trainingskamp te worden gestuurd, zijn immers weinig doorleefd en uw verklaringen hieromtrent tijdens de persoonlijke onderhouden zijn niet coherent. U verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken [DVZ] dat u niet opgeroepen werd om een militaire training te volgen maar dat er wel giffa's plaatsvonden (zie vragenlijst CGVS). Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS, verklaarde u dat u Eritrea verliet omdat u niet naar Sawa wou. U verklaarde dat uw moeder uw oproepingsbrief ontving waarin stond dat u naar Sawa moest (zie notities CGVS 1, p. 16-17 en notities CGVS 2, p. 16). U verklaarde echter ook dat u de brief niet las en dat u niet weet wat er in stond en of uw moeder de brief gelezen heeft of niet (zie notities CGVS 1, p. 18). Wanneer u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd werd welke personen naar Sawa gaan, verklaarde u dat jongeren die hun elfde graad behaalden naar Sawa gaan om hun twaalfde graad af te ronden en hun militaire training te doen (zie notities CGVS 2, p. 14). Informatie waarover het CGVS beschikt, bevestigt uw verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat studenten die de elfde graad gedaan hebben naar Sawa gaan om hun twaalfde graad af te ronden (zie administratief dossier). U werd dan ook geconfronteerd met de bedenking waarom u, die nooit naar school ging, naar Sawa zou gestuurd worden. U antwoordde hierop dat u in een giffa zou opgepakt worden en naar Wi'a zou gestuurd worden. Er werd u ter bevestiging de vraag gesteld 'dus niet naar Sawa?', waarop u antwoordde 'ik weet het niet of het naar Wi'a of Sawa is, maar ik weet als je gevangen wordt in een giffa dan ga je naar Wi'a.' U verklaarde verder nog dat mensen die gestopt zijn met school of niet naar school gaan worden meegenomen (zie notities CGVS 2, p. 15). Ook uw verklaringen, dat jongeren naar Wi'a gestuurd worden wanneer ze in een giffa gevangen worden, worden bevestigd door de informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier). Later tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u dan weer dat u, indien u in Eritrea zou gebleven zijn, de soldaten u zouden opgepakt hebben en naar Sawa zouden gestuurd hebben (zie notities CGVS 2, p. 18). Verder verklaarde u ook niets te weten over Sawa, niet te weten wat de militaire structuur is en niets te weten over de nationale dienst in Eritrea (zie notities CGVS 1, p. 14).

Uw verklaringen over Sawa en de nationale dienst in Eritrea kunnen niet overtuigen. Ten eerste legde u geen eenduidige verklaringen af betreffende het trainingskamp waar u vreesde naartoe gestuurd te worden en of het door een giffa dan wel door een oproepingsbrief was, waardoor uw verklaringen niet doorleefd en dus niet geloofwaardig overkomen. Ten tweede heeft u weinig tot geen kennis over de militaire training en de nationale dienstplicht en komt de kennis die u wel heeft louter ingestudeerd over. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u immers dat u maar één militair trainingskamp kent, namelijk Sawa (zie notities CGVS 1, p. 14), terwijl tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bleek dat u wel een ander trainingskamp kende, namelijk Wi'a. Dat u het trainingskamp Wi'a pas leek te kennen bij het tweede persoonlijk onderhoud, geeft een louter ingestudeerde indruk. Vooral omdat u dan aanhaalde dat u tijdens uw verblijf in Eritrea vreesde naar Wi'a te worden gestuurd, waardoor dus kan verwacht worden dat u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud al in staat zou moeten geweest zijn om dit trainingskamp te benoemen. Uw verklaringen over Sawa en Wi'a zijn overigens niet verenigbaar met uw verklaringen betreffende uw persoonlijke ervaringen. U verklaarde immers dat u een oproepingsbrief voor Sawa ontving, terwijl u zelf aangaf dat enkel studenten die de elfde graad afronden naar Sawa gingen, hetgeen bij u dus niet het geval was. Het is verder geenszins aannemelijk dat u niet de moeite zou doen om de inhoud van de brief te achterhalen aangezien deze de aanleiding was om het land verlaten. Daarnaast zijn ook uw verklaringen hieromtrent niet eenduidig, daar u verklaarde dat die brief diende om u naar Sawa te sturen maar u zelf de brief niet gelezen hebt en u ook niet weet of uw moeder hem gelezen heeft. Uw verklaringen over Sawa en uw vrees om naar een militair trainingskamp te worden gestuurd, getuigen slechts van ingestudeerde kennis zonder dat deze correct gekaderd worden in uw eigen leven. Uw verklaarde immers dat uw vader vroeger soldaat was, uw broer verdween nadat hij naar Sawa ging en uzelf vreesde om naar het leger te worden gestuurd (zie notities CGVS 1, p.6, 16). Uw foutieve kennis en ondoorleefde verklaringen over Sawa en de militaire training, hetgeen elementaire aspecten van de Eritrese maatschappij betreffen en rechtstreeks te maken hebben met de reden waarom u uw beweerde land van herkomst zou verlaten hebben, wijzen eerder op een gebrek aan persoonlijke affiniteit met de Eritrese maatschappij. Dit ondermijnt verder de reeds aangetaste geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat u nagenoeg onbekend bent met bepaalde basisaspecten van de Eritrese maatschappij die een invloed hebben op het dagelijks leven van iemand die woont en leeft in Eritrea.

Wanneer u gevraagd werd of het in Eritrea gemakkelijk is om een gsm te krijgen, verklaarde u dat het niet gemakkelijk is. Wanneer u gevraagd werd wat daar de reden voor is, moest u het antwoord schuldig blijven (zie notities CGVS 1, p. 7). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud werd dit aspect opnieuw besproken. U verklaarde dan dat het mogelijk was een gsm te kopen maar niet mogelijk om een simkaart te kopen (zie notities CGVS 2, p. 8). U leek niet te weten waar men een simkaart kon verkrijgen en wat u zou moeten doen om aan een simkaart te geraken (zie notities CGVS 2, p. 8-9). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de aanschaf van een simkaart een tijdrovend proces vereist, waarbij een officiële aanvraag dient ingediend te worden bij een door de regering benoemd comité dat grondig onderzoek doet naar de aanvrager en dat jongeren en dienstplichtigen geen simkaart kunnen krijgen (zie administratief dossier). Uw verklaringen hieromtrent zijn weinig concreet en getuigen van weinig kennis hierover.

Verder verklaarde u dat u soms tv keek en dat u dan naar Mozaic en Natral keek. U verklaarde dat er maar één tv-kanaal is in Eritrea, namelijk 'Eritrea tv'. Wanneer u daarop gevraagd werd wat de naam is van het kanaal, antwoordde u 'Eritrese tv'. Uit de informatie die het CGVS voorhanden heeft, blijkt dat er inderdaad slechts één televisiekanaal is in Eritrea, genaamd 'EriTV'. Het is ongeloofwaardig dat u het enige televisiekanaal uit uw land van oorsprong en waar u zelf ook naar keek, niet correct zou kunnen benoemen. Bovendien komt uw kennis opnieuw ingestudeerd over, daar u niet in staat bent te verduidelijken waarover het programma 'Mozaic', waar u naar keek, ging. U verklaarde dat u enkel de naam kent en verklaarde dan vaag dat ze soms 'play' uitzenden (zie notities CGVS 2, p. 9).

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, kan geenszins geloof gehecht worden aan de door u geopperde Eritrese nationaliteit. Er dient dan ook geconcludeerd dat u aan het CGVS geenszins aannemelijk heeft weten te maken dat er in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

De vaststelling dat u noties heeft van de Tigrinya taal vormt anderzijds geen sluitende indicatie voor uw Eritrese nationaliteit, vermits de Tigrinya taal ook in Ethiopië wordt gesproken (zie informatie toegevoegd aan het dossier).

U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw identiteit en reisweg, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 25 mei 2018 een schending aan van "artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951; Artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 57/6, par. 2, 57/7bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; De beoordelingsfout; De algemene zorgvuldigheidsplicht".

Hij wijst op zijn "leeftijd, gezondheidstoestand, intelligentiegraad en sociaal statuut" en benadrukt dat hij nooit naar school is geweest, dat hij slechts een klein beetje kan lezen en schrijven en dat hij afkomstig is uit het dorp Sheshebit, een zeer klein dorpje in verlaten gebied, waar hij veehoeder was en zijn dagen met het vee of op het land spendeerde. Hij stelt dat zijn sociaal assistent twijfels heeft "betreffende zijn intellectuele capaciteiten" en dat hij "veel moeite [heeft] dingen bij te leren en het vooral moeilijk [heeft] met het begrijpen van hypothetische en niet-tastbare concepten". Volgens verzoeker blijkt zijn zwakbegaafdheid ook uit de notities van het persoonlijk onderhoud, daar hij bepaalde concepten niet begreep en "in eerste instantie regelmatig [zegt] dat hij "niets" over iets weet, terwijl wanneer er wordt doorgevraagd hij heel wat informatie kan geven". Hij wijst dienaangaande op richtlijnen van UNHCR.

Wat de aanwezigheid van landmijnen in zijn regio betreft, benadrukt verzoeker dat hij tijdens zijn gehoor wel "bevestigde dat er waarschijnlijk landmijnen lagen maar dat hij geen weet had van ontploffingen".

Waar de bestreden beslissing stelt dat er ontminningsacties waren tot 2007, wordt dit volgens verzoeker niet aangetoond voor zijn regio Sheshebit. Hij stelt vast dat er maar één artikel spreekt over zijn dorp en dat hier vermeld wordt dat de ontminningsacties in Shilalo eindigden in 2001, toen verzoeker 4 jaar was. Hij herhaalt dat zijn vader zwaar ziek en zijn oudere broer verdwenen is en ze hem aldus geen informatie konden doorgeven over het verleden. Hij klaagt aan dat hij niet geconfronteerd werd met de informatie over de landmijnen en “dat er niet meer vragen over gesteld werden”.

Hij meent dat hij “*zeer accurate info kon geven over de regio waarvan hij afkomstig was (dorpen, rivieren, landbouwactiviteit, landschap, bomen en planten die veel voorkomen etc)*”, dat hij kon vertellen “*over het grensconflict in 2012*” en over “*de strijd om onafhankelijkheid*”.

Verzoeker stelt dat hij wel op de hoogte was “*van het feit dat er een oorlog om Badme had plaatsgevonden*”, dat hij vertelde “*dat ze vroeger in de rivier water gingen halen en er dan een pomp was in het dorp (p. 4 gehoorverslag 2), hetgeen perfect overeen kan komen met de info die aangehaald werd dat het Rode Kruis pompen liet installeren hier werd echter niet over doorgevraagd*” en dat hij aangaf “*dat er soldaten zijn in de grensregio die hem verboden om naar Ethiopië te gaan (p. 8 gehoorverslag), maar daar werden geen specifieke vragen over gesteld, het zou perfect over de zogenaamde “temporary security zone” kunnen gaan waar het CGVS het over heeft in de bestreden beslissing*”. Hij legt uit dat “*de aanwezigheid van hulporganisaties (waar hem overigens niet naar gevraagd werd) en het plaatsen van waterpompen [voor hem] niet noodzakelijk verband [houdt] met het grensconflict in 1998*”.

Hij geeft aan dat hij over Sawa en Wi'a “*de juiste info geeft, die overeen komt met de bronnen van het CGVS*”, dat “*voor verzoeker, en voor veel Eritreërs, de term “sawa” gelijk [staat] voor een militair trainingskamp*”, dat “*in de volksmond de term “sawa” dus gebruikt [wordt] voor eender welk trainingskamp*” en dat “*wanneer verzoeker erop gewezen werd tijdens het tweede interview dat het niet logisch was dat hij naar Sawa zou gestuurd worden aangezien hij niet naar school is geweest, verduidelijkte hij dan ook spontaan dat hij waarschijnlijk naar Wi'a zou gestuurd worden*”. Hij meent dat hij verder “*zeer accurate info [gaf] over Sawa*”.

Verzoeker is van oordeel dat hij “*op zeer gedetailleerde manier zijn reisweg vanaf Eritrea uiteenzette (p.23-24 eerste gehoorverslag), en op accurate wijze heeft kunnen vertellen hoe hij gereisd is van Eritrea naar Ethiopië en tot in België*” en dat hij “*gedetailleerde en zeer doorleefde verklaringen*” aflegde over zijn verblijf in het vluchtelingenkamp Hintsats.

Hij benadrukt dat hij tevens kennis had over “*de maanden (p. 9 gehoorverslag 2), de feestdagen, het couponsysteem (p. 10 gehoorverslag), de biljetten (p. 17 gehoorverslag), het feodaal systeem (p. 10 gehoorverslag 2)*” en over “*hoe hij de dieren houdt en op het land werkt*”.

Wat het verkrijgen van een GSM betreft, wijst hij erop dat hij correct aangaf “*dat deze niet vrij aangekocht kunnen worden en dat je een GSM kon kopen maar geen SIM-kaart en hij niet weet hoe je een SIM-kaart kan bekomen*”. Hij voert aan “*dat er in het dorp van verzoeker helemaal geen netwerk is*”, dat “*enkel oudere, rijke mensen*” een GSM hebben en “*dat niemand van zijn familie een GSM heeft*”.

Hij verwijst naar de website van EriTV waaruit zou blijken dat dit een afkorting is van “*Eritrea television*”. Hij benadrukt nog “*dat er maar één TV is in heel zijn dorp, en die bevindt zich in het buurthuis*” en dat hij “*zeer zelden*” naar tv keek, maar dat hij wel kon aangeven dat het programma “*Natran*” over verborgen camera's ging.

Verzoeker bespreekt zijn vrees voor vervolging en verwijst “*naar bijgevoegde rapporten van Human Rights Watch van 2016 en Amnesty International van 2017/2018 die de actuele context in Eritrea uiteenzetten en wijzen op een algemene onderdrukking van de bevolking, een gebrek aan bewegingsvrijheid, gebrek aan vrije meningsuiting etc. Amnesty International stelt zelfs dat het recht op een adequate levensstandaard door de overheid geschonden wordt doordat de burgers, voornamelijk in Asmara, basis overlevingsmiddelen ontbreken door draconische restricties van de overheid op het bekomen van cash geld waardoor de mensen geen levensmiddelen kunnen aankopen (cfr. couponsysteem)*”. Hij bespreekt de bewijslast en het voordeel van de twijfel.

Hij meent dat “*geen enkele passage in de bestreden beslissing de aanvraag van het subsidiaire beschermingsstatuut [betreft]*”, hoewel hij eveneens de vraag uitte “*dat hem het subsidiaire beschermingsstatuut zou toegekend worden aangezien zij het risico loopt ernstige schade te ondergaan*”.

in de zin van artikel 48/4, §2, b) van diezelfde wet, hetgeen slaat op « marteling of mensonwaardige of denigrerende behandelingen »».

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In meest ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker "*Human rights watch, Eritrea events of 2016 annual report*" en "*Amnesty international, Eritrea 2017/2018 annual report*".

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit Sheshebit, zoba Gash Barka, Eritrea, en zijn land te zijn ontvlucht uit vrees voor de militaire dienstplicht. De Raad hecht echter geen geloof aan de beweerde Eritrese nationaliteit van verzoeker.

2.4.2. Vooreerst legt verzoeker geen enkel stuk voor ter staving van zijn identiteit of nationaliteit. Tijdens zijn eerste gehoor verklaarde verzoeker nog geen enkel document te hebben gehad (gehoor 10 januari 2018, p. 3) terwijl hij tijdens zijn tweede gehoor dan weer toegaf een doopcertificaat te hebben gehad maar dit niet te hebben meegebracht en evenmin te kunnen bekomen (gehoor 12 maart 2018, p. 3). De Raad wijst erop dat het bewijs van identiteit en nationaliteit een essentieel element is in iedere procedure en verzoeker moet in dit verband alle stukken waarover zij beschikt of kan beschikken, voorleggen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, zonder dat hiervoor een nuttige verklaring wordt gegeven, houdt dan ook een negatieve indicatie in met betrekking tot het asielaanvraag van verzoeker (RvS 25 september 2006, nr. 162.658).

2.4.3. Voor zover een kandidaat-vluchteling bij de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming bij de asieladministraties geen originele identiteitsdocumenten neerlegt, moet zijn voorgehouden identiteit op overtuigende wijze blijken uit zijn verklaringen. Hierbij blijkt uit vaste rechtspraak dat de asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen over de streek van afkomst (RvS 6 januari 2003, nr. 114.251; RvS 12 februari 2003, nr. 115.776). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoeker voldoende is om aan de beweerde herkomst en nationaliteit het voordeel van de twijfel toe te kennen. Er wordt niet verwacht dat verzoeker alle antwoorden kan geven op elke vraag van de dossierbehandelaar maar het geheel van de verklaringen moet wel een bekendheid aantonen met de plaats waar hij gewoond heeft, en de problemen aannemelijk maken waarom hij gevlucht is.

2.4.4. Aangezien verzoeker verklaart op 16 februari 1997 geboren te zijn in Sheshebit, zoba Gash Barka, Eritrea, en heel zijn leven daar te hebben gewoond tot zijn vlucht op augustus 2015, kan van verzoeker de kennis verwacht worden waaruit kan blijken dat hij opgegroeid is en 18 jaar in Sheshebit, Eritrea, heeft gewoond. Ook al wordt niet verwacht dat verzoeker over een gedetailleerde kennis beschikt over alle historische en maatschappelijke aspecten van Eritrea, dan zijn er geen redenen die kunnen verhinderen dat verzoeker zijn herinneringen aan zijn eigen persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving nauwgezet kan toelichten. Verzoekers maatschappelijke kennis is echter dermate ontoereikend dat zijn herkomst uit Eritrea geenszins geloofwaardig is.

2.4.5. Vooreerst bleek verzoeker geheel onwetend over de aanwezigheid van landmijnen in zijn regio van herkomst. Hij had geen weet van ontploffingen, mijnen in de omgeving of ontmiijningsacties ("*Nee. [...] Ik zag er geen. [...] Ik hoorde er niet van in sheshebit. [...] Misschien zijn er maar ik hoorde niet van ontploffingen maar aangezien de grens er is zijn er waarschijnlijk. [...] Nee, weet ik niet.*"; notities van het persoonlijk onderhoud [hierna: notities] 12 maart 2018, p. 8). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt nochtans dat de regio Gash Barka door het grensconflict in 1998, 1999 en 2000 bezaaid was met landmijnen, dat vooral de regio rond Shilalo (en dus ook Sheshebit) de meest getroffen regio was op vlak van landmijnen, waarbij een bron zelfs spreekt over het 'Sheshebit-mijnenveld', dat in de grensregio 161 mensen omkwamen in 2001 door de achtergebleven landmijnen - waarvan de meest getroffen populatie kinderen, herders en landbouwers zijn -, dat er sinds dan ongeveer 2 slachtoffers per maand vallen ("*Mines and UXOs still a problem*" van 30 maart 2005, p. 3) en dat het aantal slachtoffers stijgt wanneer grote aantallen ontheemden uit de tijdelijke vluchtelingenkampen terugkeerden naar hun dorp. Voorts geeft voornoemde informatie aan dat er tot 2007 verscheidene ontmiijningsacties werden opgezet in de grensgebieden zoals onder andere in Sheshebit, Shilalo, de weg van Sheshebit naar Shilalo, Adi Hakin, Enda Gabre en May Kokah (dorpen in de nabije omgeving van Sheshebit).

2.4.6. Betreffende de bewering in het verzoekschrift dat hij niet geconfronteerd werd met de informatie over de landmijnen, merkt de Raad op dat verzoeker - nadat hij uitdrukkelijk stelde geen weet te hebben van ontploffingen of landmijnen in de regio - wel degelijk geconfronteerd werd met de andersluidende informatie ("*Ik heb het over landmijnen. Ik las dat er veel liggen daar?*"; notities 12 maart 2018, p. 8) waarop hij dan vaagweg antwoordde: "*Misschien zijn er maar ik hoorde niet van ontploffingen maar aangezien de grens er is zijn er.*" (notities 12 maart 2018, p. 8).

2.4.7. Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud wel "*bevestigde dat er waarschijnlijk landmijnen lagen maar dat hij geen weet had van ontploffingen*", herhaalt de Raad dat verzoeker aangaf geen weet te hebben van landmijnen in zijn regio en pas na confrontatie met de andersluidende informatie enkel beweerde dat er "*misschien*" zijn aangezien het een grensgebied is (notities 12 maart 2018, p. 8). Verzoeker maakt dus een rationele theoretische deductie terwijl hij nooit school liep. Echter dat verzoeker, als herder en landbouwer (notities 10 januari 2018, p. 5), die volgens zijn verklaringen met zijn dieren in de bossen in de regio rond Sheshebit (en dus aan de grens met Ethiopië) ging, louter wist te zeggen dat er "*misschien*" landmijnen liggen, is geheel onaannemelijk, gelet op de impact van de aanwezigheid van de landmijnen op het dagelijks leven van de inwoners van de dorpen in de grensgebieden en gezien kennis hiervan logischerwijze van levensbelang is voor inwoners en lokale herders zoals verzoeker.

2.4.8. Verzoeker tracht in het verzoekschrift zijn onwetendheid over de ontmiijningsacties in zijn dorp te minimaliseren door te stellen dat er maar één artikel hierover spreekt en dat hierin vermeld wordt dat de ontmiijningsacties in Shilalo eindigden in 2001, toen verzoeker 4 jaar was. Dergelijke argumenten kunnen uiteraard niet overtuigen. Vooreerst stelt de Raad vast dat "*UNMEE Public Information; Media briefing notes*" van 5 mei 2005 nog melding maakt van meerdere ontmiijningsacties in Sheshebit in die periode ("*The Kenyan Humanitarian De-mining Company, working in Sector West, probed manually a total area of 58,471 square metres in the Sheshebit-minefield. The MECHEM (civilian contractors) continue sits de-mining operations and manually cleared an area of 7,723 square meters in Sheshebit, 6,447 square meters in Shilalo and 15.6 kilometers along the road from Dedelala to Shambiko.*"; "*UNMEE Public Information; Media briefing notes*" van 5 mei 2005, p. 1-2). Hoe dan ook, is het onrealistisch te veronderstellen dat één ontmiijningsactie voldoende kan zijn om een dergelijk groot gebied mijnen-vrij te maken. Eveneens is niet aannemelijk dat verzoeker deze ontmiijningsacties omstreeks 2005, toen hij 8 jaar was, niet zou hebben opgemerkt terwijl dit een enorme impact heeft op de lokale bevolking, noch dat hij hier later evenmin zou over hebben gehoord of mensen gezien zou hebben die de gevolgen van ontploffingen dragen, is bezwaarlijk ernstig.

2.4.9. Dat zijn vader zwaar ziek en zijn oudere broer verdwenen is en ze hem aldus geen informatie konden doorgeven over het verleden, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, kan verzoekers onwetendheid geenszins verklaren, gezien hij samenwoonde met zijn moeder en hij bovendien 's ochtends samenkwam met de andere herders uit de buurt (notities 10 januari 2018, p. 16). Verder blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat de burgers van de getroffen gebieden "*mine-risk education*" krijgen teneinde de situatie te begrijpen en te weten waar ze kunnen gaan ("*Mines and UXOs still a problem*" van 30 maart 2005, p. 3). Daar het gezin van verzoeker afhankelijk was van (de verkoop van) de dieren die verzoeker moest verzorgen, is het ondenkbaar dat verzoeker niet op de hoogte was (of werd gebracht) van de aanwezigheid van landmijnen in de regio waar hij met zijn dieren ging.

2.4.10. Verzoekers onbekendheid met hogervermelde ingrijpende feiten uit de dagelijkse leefomgeving van Sheshebit waarvan de gevolgen herhaaldelijk en gedurende lange tijd zichtbaar zijn, ontkennen op zich reeds verzoekers herkomst uit deze streek.

2.4.11. Daarbij komt nog dat verzoeker evenmin kennis had over het Eritrees-Ethiopisch grensconflict in 1998-2000 (notities 10 januari 2018, p. 13; notities 12 maart 2018, p. 12). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat er in 1998 gevechten uitbraken in de regio Gash Barka om het dorp Badme (gelegen op zo'n 25 kilometer van Sheshebit), dat het gevechtsfront zich nabij Sheshebit bevond, dat zo'n 19 000 strijders sneuvelden en vele burgers om het leven kwamen, dat meer dan een miljoen mensen ten gevolge van de hevige gevechten ontheemd waren, voornamelijk mensen afkomstig uit de grensgebieden in de Gash Barka-regio en dat er in Gash Barka 45000 ontheemden (ofte 8900 ontheemde gezinnen) waren. Volgens voormelde informatie werd van 2001 tot 2008 langs de duizend kilometer lange grens van Eritrea en Ethiopië (waar Sheshebit gelegen is) een 25 kilometer brede "*Temporary Security Zone*" opgezet waar 4200 VN-peacekeepers de wapenstilstand trachtten te waarborgen en ervoor zorgden dat ontheemden terug konden keren naar hun dorp. Het leven van terugkerende ontheemden wordt, aldus voornoemde informatie, nog steeds beïnvloed door de gevolgen van het conflict aangezien hun eigendommen en landbouwgronden vernield waren door de gevechten, gezien er ook na 2005 nog steeds een risico was dat het conflict opnieuw zou oplaaien en gezien er in 2011 nog projecten werden opgezet door hulporganisaties om de door de oorlog getroffen inwoners te helpen, waaronder de reparatie van acht watervoorzieningen door het Rode Kruis in Sheshebit.

2.4.12. Het loutere feit dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud vertelde "*dat ze vroeger in de rivier water gingen halen en er dan een pomp was in het dorp (p. 4 gehoorverslag 2), hetgeen perfect overeen kan komen met de info die aangehaald werd dat het Rode Kruis pompen liet installeren hier werd echter niet over doorgevraagd*" toont geenszins aan dat verzoeker bekend was met de oorlog die in zijn kindertijd woedde, noch van de verregaande gevolgen die jaren later nog speelden voor de boeren en inwoners van zijn regio. Dat hij aangaf "*dat er soldaten zijn in de grensregio die hem verboden om naar Ethiopië te gaan (p. 8 gehoorverslag), maar daar werden geen specifieke vragen over gesteld, het zou perfect over de zogenaamde "temporary security zone" kunnen gaan waar het CGVS het over heeft in de bestreden beslissing*", zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, is een vrije interpretatie die niet kan afgeleid worden uit de verklaringen van verzoeker. Immers verzoeker sprak tijdens zijn eerste en tweede persoonlijke onderhoud enkel over Eritrese of Ethiopische soldaten in het grensgebied (notities 10 januari 2018, p. 21; notities 12 maart 2018, p. 8, 18-19), en maakte nooit melding van de VN-vredesmissie (UNMEE) of van aanwezige (buitenlandse) VN-peacekeepers terwijl dit op de bewoners indruk moet gemaakt hebben en het dan redelijk is aan te nemen dat dit ook in de familie en met vrienden, burens of op de markt besproken werd.

2.4.13. Verzoekers onwetendheid over het conflict in zijn eigen regio is des te frappanter gezien hij wel (theoretische en historische) kennis had over de onafhankelijkheidsstrijd, zoals ook aangebracht in het verzoekschrift, terwijl deze oorlog eerder plaatsvond dan het grensconflict, wanneer verzoeker nog niet eens geboren was (notities 10 januari 2018, p. 12; notities 12 maart 2018, p. 11-12). Hieruit volgt dan ook, in tegenstelling tot wat hij tracht voor te houden, dat verzoeker kennelijk wel de mogelijkheid had om dergelijke ("*historische*") informatie te vergaren. Verzoeker stelde overigens zelf via "*roddels*" en "*onze oude vaders*" gehoord te hebben over de Ethiopische troepen die in 2012 Adi Teklai aanvielen (notities 10 januari 2018, p. 13) en dat op het nieuws gesproken werd over een gevecht in Badme (notities 10 januari 2018, p. 13), waardoor zijn gebrek aan kennis over het jarenlange conflict in het grensgebied en het probleem met de mijnevelden nog sterker afbreuk doet aan zijn bewering daar steeds te hebben gewoond.

2.4.14. Het verzoekschrift benadrukt dat verzoeker “*zeer accurate info kon geven over de regio waarvan hij afkomstig was (dorpen, rivieren, landbouwactiviteit, landschap, bomen en planten die veel voorkomen etc)*”, dat hij kon vertellen “*over het grensconflict in 2012*” en over “*de strijd om onafhankelijkheid*”, dat hij kennis had over “*de maanden (p. 9 gehoorverslag 2), de feestdagen, het couponsysteem (p. 10 gehoorverslag), de biljetten (p. 17 gehoorverslag), het feodaal systeem (p. 10 gehoorverslag 2)*” en over “*hoe hij de dieren houdt en op het land werkt*”, dat hij “*op zeer gedetailleerde manier zijn reisweg vanaf Eritrea uiteenzette (p.23-24 eerste gehoorverslag), en op accurate wijze heeft kunnen vertellen hoe hij gereisd is van Eritrea naar Ethiopië en tot in België*” en dat hij “*gedetailleerde en zeer doorleefde verklaringen*” aflegde over zijn verblijf in het vluchtelingenkamp Hintsats. Echter dergelijke kennis kan voornoemde flagrante onwetendheden en fouten over verzoekers beweerde regio van herkomst niet herstellen.

2.4.15. Het is immers niet ernstig dat verzoeker nagenoeg onbekend blijft met elementaire aspecten van zijn eigen onmiddellijk waarneembare, actuele, elementaire en visuele leefwereld, zoals de aanwezigheid van landmijnen, nochtans van levensbelang voor verzoeker als herder en landbouwer, en van het grensconflict dat zijn regio jarenlang teisterde. De Raas stelt aldus vast dat verzoeker wel theoretische en dus abstracte kennis kon weergeven maar niet deze kennis die in zijn dagelijks leven kan worden opgemerkt en zonder voorafgaande kennis kon worden ervaren. Zo kon verzoeker wel op andere punten op theoretische wijze antwoorden. Hij kon dorpen in de buurt van Sheshebit opsommen (“*Habela, Adi Hakin, Dembe Duma, Mukuti. [...] Adi Teklai, Shilalo.*”; notities 10 januari 2018, p. 4; “*Habela, mukuti, demba duma, Adi Hakin, May kokah, shilalo.*”; notities 12 maart 2013, p. 6), terwijl hij zijn dorp voor zijn vlucht nooit verlaten zou hebben, verklaarde hij dat Eritrea in 1991 onafhankelijk werd en in 1993 als natie erkend werd (notities 10 januari 2018, p. 12). Ook noemde verzoeker data van Eritrese feestdagen zonder hierover doorleefd te kunnen vertellen en te blijven steken in algemeenheden (“*We werken niet. [...] Meestal omdat mensen niet gaan werken gaan ze naar de kerk. We steken kaarsen aan. [...] We zitten thuis. [...] In de dag van de martelaren gaan we naar het kerkhof en steken kaarsen aan. [...] De dag voor vrouwen weet ik niet. [...] We demonstreren en doen dingen van plezier. [...] Er zijn liedjes en zangers die dat zingen. [...] We spenderen het vreugdevol.*”; notities 10 januari 2018, p. 11-12). Dit ondergraaft verder zijn herkomst gezien het niet aannemelijk is.

2.4.16. De bewering in het verzoekschrift dat verzoeker “*veel moeite [heeft] dingen bij te leren en het vooral moeilijk [heeft] met het begrijpen van hypothetische en niet-tastbare concepten*” wordt dan ook tegengesproken door deze ingestudeerde kennis, over abstracte elementen die verder van zijn dagelijks leven verwijderd zijn dan de aanwezigheid van landmijnen in de gronden waar zijn dieren graasden. De opmerkingen in het verzoekschrift over verzoekers beweerde “*zwakbegaafdheid*”, waarvan geen begin van bewijs voorligt, vinden overigens geen weerslag in het administratief dossier. Uit de notities van het eerste en tweede persoonlijk onderhoud blijkt dat de vragen ofwel begrepen werden ofwel geherformuleerd werden. Daarenboven blijkt uit de notities dat verzoeker zijn verklaringen bijstelt naarmate doorgevraagd wordt en hij met concrete informatie wordt geconfronteerd, zoals wanneer hij geconfronteerd werd met de aanwezigheid van landmijnen en met het feit dat scholieren naar Sawa worden gestuurd (notities 12 maart 2018, p. 8, 14). Hieruit kan geen zwakbegaafdheid maar integendeel wel een duidelijke alertheid blijken. Volledigheidshalve benadrukt de Raad dat ook van een ongeschoolde persoon kan worden verwacht dat hij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met zijn eigen leven.

2.4.17. Uit voorgaande kan slechts overduidelijk worden afgeleid dat verzoeker niet bekend is met Eritrea en er ook niet heeft gewoond, doch dat hij hierover enkel ingestudeerde kennis heeft vergaard. De verwijzingen in het verzoekschrift naar de algemene situatie in Eritrea (“*Human rights watch, Eritrea events of 2016 annual report*” en “*Amnesty international, Eritrea 2017/2018 annual report*”) zijn derhalve niet dienstig.

2.4.18. Verzoekers vrees voor de nationale dienstplicht in Eritrea kan bijgevolg evenmin enige grond van waarheid hebben. Bovendien zijn verzoekers verklaringen over zijn vrees incoherent en onaannemelijk. Zo stelde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud dat hij vreesde naar Sawa te moeten gaan (vragenlijst DVZ, vraag 3.5; notities 10 januari 2018, p. 16-17), maar sprak hij op de Dienst Vreemdelingenzaken van een giffa en op het Commissariaat-generaal van een convocatie. Op de Dienst Vreemdelingenzaken ontkende hij zelfs uitdrukkelijk dat hij werd opgeroepen (vragenlijst DVZ, vraag 3.5).

De oproepingsbrief, waarvan hij later op het Commissariaat-generaal plots sprak, zou door zijn moeder zijn ontvangen (notities 10 januari 2018, p. 16-17; notities 12 maart 2018, p. 16), maar bleek hij niet gelezen te hebben en hij wist eigenlijk niet eens wat er in stond noch of zijn moeder de brief gelezen heeft (notities 10 januari 2018, p. 18). Tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud vertelde verzoeker dan weer dat hij vreesde in een giffa te worden opgepakt en naar Wi'a te worden gestuurd, gezien hij niet naar school ging (notities 12 maart 2018, p. 15).

2.4.19. De stellingen in het verzoekschrift dat “voor verzoeker, en voor veel Eritreërs, de term “sawa” gelijk [staat] voor een militair trainingskamp”, dat “in de volksmond de term “sawa” dus gebruikt [wordt] voor eender welk trainingskamp” en dat “wanneer verzoeker erop gewezen werd tijdens het tweede interview dat het niet logisch was dat hij naar Sawa zou gestuurd worden aangezien hij niet naar school is geweest, verduidelijkte hij dan ook spontaan dat hij waarschijnlijk naar Wi'a zou gestuurd worden”, stroken niet met de notities van het persoonlijk onderhoud, waaruit blijkt dat verzoekers verklaringen tijdens het eerste en tweede persoonlijk onderhoud danig van elkaar verschillen. Tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud sprak verzoeker enkel over Sawa en beweerde hij uitdrukkelijk geen andere militaire trainingsplaatsen te kennen (“Er zijn er maar ik ken ze niet.”; notities 10 januari 2018, p. 14), om dan tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud opeens gewag te maken van Wi'a en zijn eigen vrees hieraan te koppelen (“Ik weet niet waar ze naartoe gestuurd worden maar ik hoor van roddels van wia. [...] Van roddels weet ik dat het een militair trainingskamp is. [...] Die die naar sawa gaan zijn student die 11e graad afronden. En terwijl ze naar school gaan krijgen ze militaire training. Die die gevangen worden in de round up gaan naar wia en de andere plaatsen. Ik heb geen idee of ze naar andere plaatsen gaan of niet maar ik hoor dat ze naar wia gebracht worden.”; notities 12 maart 2018, p. 14). Verzoeker wijzigde dus zijn verklaringen, teneinde zijn relaas in zijn tweede gehoor te doen kloppen.

2.4.20. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat hij “zeer accurate info [gaf] over Sawa”, kan dat dit uit het gehoor blijken nu verzoeker enkel oppervlakkigheden kan aanreiken, hij geen kennis heeft van de militaire structuur binnen het leger en hij niet eens met zekerheid op de hoogte bleek van de (onbepaalde) duur van de dienstplicht in Eritrea (notities 10 januari 2018, p. 14; notities 12 maart 2018, p. 16-17). Dit laatste is opnieuw onaannemelijk indien verzoeker Eritreër was te meer hij hiervoor gevluht is en voor zijn vertrek, tijdens zijn vlucht en ook na zijn komst in België ruim de tijd had hierover te informeren. Verzoeker toont dan ook geen band aan met de Eritrese maatschappij.

2.4.21. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden herkomst en kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker niet aantoonde noch aannemelijk maakt dat hij afkomstig is uit Eritrea.

2.5.2. Gelet op het feit dat verzoeker de door hem beweerde herkomst uit Eritrea niet aantoonde, maakt hij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Eritrea.

2.5.3. Immers voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met betrekking tot de vraag of zij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde, nationaliteit niet volstaan. De verwijzingen naar mensenrechtenrapporten in het verzoekschrift (“Human rights watch, Eritrea events of 2016 annual report” en “Amnesty international, Eritrea 2017/2018 annual report”) zijn dan ook niet nuttig. Het is in de eerste plaats aan verzoeker om tijdens de procedure zijn ware identiteit, nationaliteit en land van herkomst aannemelijk te maken.

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker hierin manifest faalt. Het komt de Raad immers niet toe om over de verblijfplaats van verzoeker voor zijn komst naar België te speculeren, noch of hij afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is in de zin van artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet, te meer gezien verzoeker op dit punt uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd aangesproken tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en dus veelvuldig de kans heeft gekregen zich toe te lichten. De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke land van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK